

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **B. A.**, zastoupeného JUDr. Stanislavem Blažkem, advokátem se sídlem Havířov-Město, Moskevská 24a, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 1. 2007, č. j. 63 Az 150/2005 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele JUDr. Stanislavu Blažkovi, advokátu se sídlem Havířov-Město, Moskevská 24a, **se přiznává** odměna v částce 4800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 28. 11. 2005, č. j. OAM-2042/VL-10-04-2005. Tímto rozhodnutím správní orgán zamítl žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť dospěl k závěru, že stěžovatel v opakované žádosti o udělení azylu uváděl skutečnosti shodné či obdobné jako v žádosti předchozí.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být

podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti ve znění jejího doplnění ze dne 14. 3. 2007 namítá, že správní orgán, stejně jako krajský soud, pochybily, když v předcházejícím řízení neposoudily otázku, zda v případě stěžovatele nebyly splněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, přestože důvody, které v předcházejícím řízení uváděl, je možno podřadit pod azylově relevantní důvody dle citovaného ustanovení zákona. Dále namítá, že se správní orgán ani krajský soud nezabývaly otázkou, zda v jeho případě nejsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť dne 10. 11. 2006 uzavřel manželství s občankou České republiky, či důvody pro vztažení překážky vycestování dle § 91 téhož zákona. Stěžovatel rovněž uplatňuje stížní důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Má zato, že správní orgán nezjistil úplně skutkový stav věci, neboť si pro své rozhodování neopatřil zprávu o dodržování lidských práv v Moldávii a břemeno dokazování zcela přesunul na osobu stěžovatele.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že stěžovatel v podané žádosti o udělení azylu ze dne 2. 11. 2005 i v protokolu o pohovoru ze dne 16. 11. 2005 uvedl, že se v České republice zdržuje od roku 2000 a o udělení azylu žádá již potřetí ze stejných důvodů jako v minulosti (předchozí žádosti o udělení azylu byly stěžovatelem podány dne 9. 11. 2000 a 16. 11. 2001). Jako důvody žádosti o udělení azylu stěžovatel označil problémy se svým sousedem, který mu v opilosti zabil psa a zabitím vyhrožoval také samotnému stěžovateli, neboť jej viní ze smrti svého otce, který zahynul v podněsterském konfliktu.

K takto uplatněným kasačním námitkám Nejvyšší správní soud předesílá, že žádost stěžovatele o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, neboť stěžovatel v žádosti o udělení azylu opakovaně uváděl skutečnosti shodné či obdobné jako v žádostech předchozích. Základem rozhodnutí správního orgánu bylo tedy ověření splnění skutečností týkajících se důvodů uvedených v ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, a nikoli důvodů obsažených v ustanovení § 12 či § 14 zákona o azylu. Tato otázka již byla v minulosti předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu, který např. ve svém rozhodnutí ze dne 27. 5. 2004,

č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, publikovaném pod č. 349/2004 Sb. NSS, uvádí, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné vylučuje posouzení žádosti o udělení azylu podle ustanovení § 12, a tedy i dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Rovněž v rozhodnutí ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, publikovaném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné není prováděno dokazování ohledně zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, což dále vylučuje rozhodování podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl), i podle § 13 zákona (sloučení rodiny). Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu byla také otázka rozhodování o překážce vycestování v případě, kdy žádost o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45, publikovaném na www.nssoud.cz, k tomuto uvedl: „*Pouze v případě udělení či neudělení azylu v režimu § 12, § 13 a § 14 téhož zákona je ve smyslu § 28 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, obligatorní částí rozhodnutí konstatování, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování.*“

V závěru kasační stížnosti stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu s odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K této námitce Nejvyšší správní soud podotýká, že stížním důvodem obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, nikoli správního orgánu, k níž je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Otázka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu z důvodů uváděných stěžovatelem však již byla předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu, ať už v jeho rozhodnutí ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 689/2005 Sb. NSS, či rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaném pod č. 244/2004 Sb. NSS.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré stěžovatelem uplatněné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. a dle tohoto ustanovení ji odmítl.

O návrhu stěžovatele, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je ve smyslu ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladným účinkem vybavena *ex lege*.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 15. 2. 2007, č. j. 63 Az 150/2005 - 34, zástupce z řad advokátů JUDr. Stanislav Blažek. Ustanovenému zástupci stěžovatele byla přiznána odměna v celkové částce 4800 Kč, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé ze dne 14. 3. 2007) podle § 11 odst. 1 písm. b) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb,

ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Odměna byla vypočtena podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bod 5., advokátního tarifu tak, že za dva úkony právní služby je stanovena odměna 4200 Kč (2 x 2100 Kč), k níž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Ze spisu Krajského soudu v Ostravě Nejvyšší správní soud ověřil, že zástupce stěžovatele se dne 13. 3. 2007 dostavil k nahlédnutí do soudního spisu a za tento úkon si vyúčtoval odměnu ve výši 2100 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. Nejvyšší správní soud však zástupci stěžovatele odměnu za tento úkon nepřiznal, neboť jej s přihlédnutím k nepříliš složitému právnímu základu věci, a existenci jednoznačné judikatury k dané problematice, posoudil jako součást přípravy zastoupení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu